

Любов МИРОНОВА

Който каквото
си направи, никой
друг не може да
му го направи

С много перипетии, с миниван пътешествие на юг

София ♦ 2015

Един ден майката на Бонбончо-Фотончо му каза:

– Бонбончо, смятам да наема едно микробусче и да заминем на юг.

Бонбончо попитал:

– С хамстера и котарака ли?

Майка му отговорила:

– Не, не с хамстера и котарака, ами с твоите съученици.

Бонбончо погледнал майка си озадачен.

– Мамо, ако викаш на хамстера и котарака съученици... Те надали знаят колкото мен по математика!

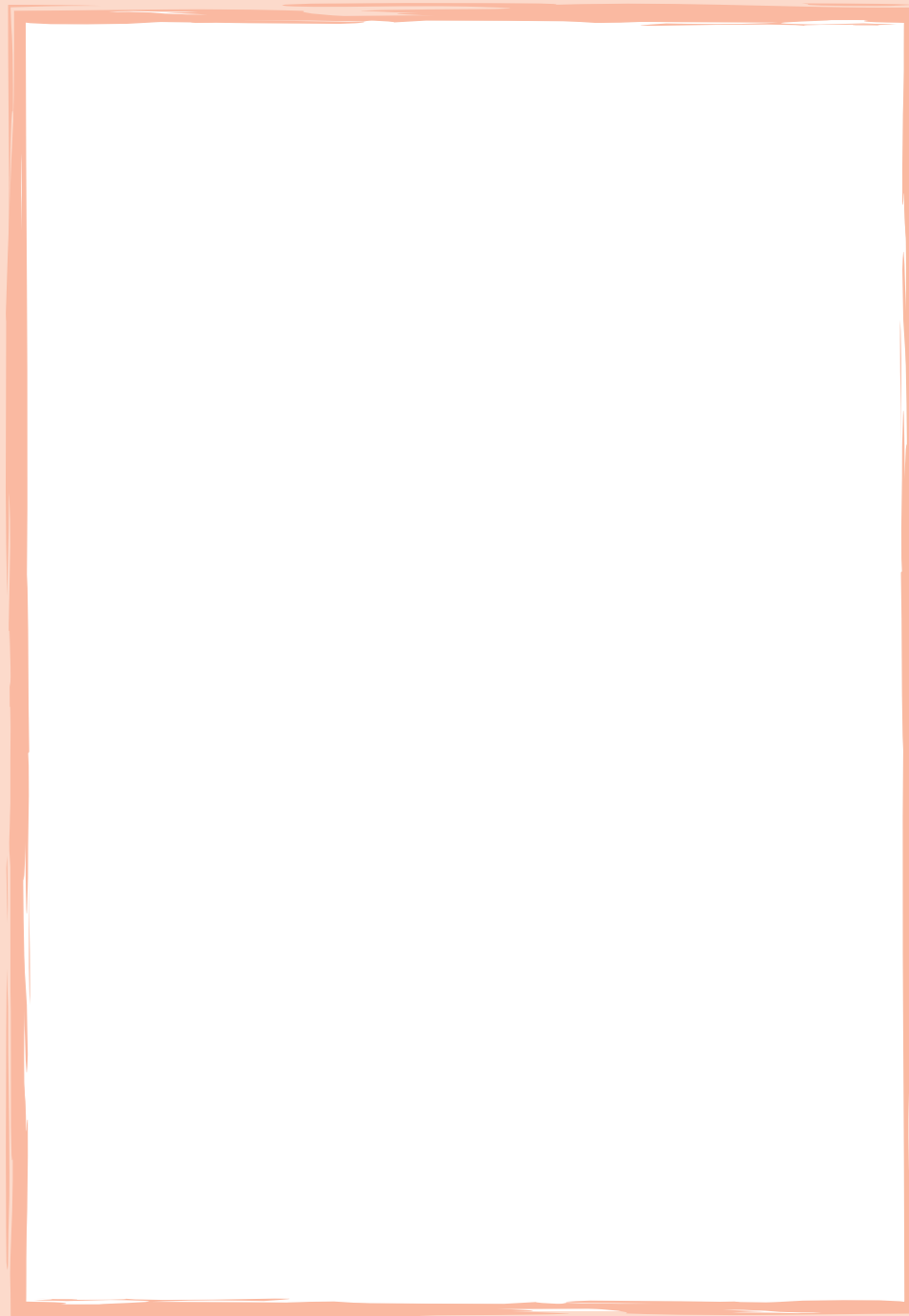
Майката се подпряла и каза:

– Бонбончо, имам предвид твоите приятели Жожинка, Душинка и Отворко.

Бонбончо подскочил като пружина. Той всъщност постоянно си подскачал. И като заподскачал – пружинирал ли, пружинирал... А после изведнъж завикал:

– Аз съм маймуна!

И взел да подскача по всички мебели и да обикаля целия апартамент, без да докосва земята. Там, където имало разстояние по един-два метра, се

налагало да се засилва и почти щял да се пребие, докато стигнал до другата мебел. И така обикалял около половин час.

Но в един момент майка му се зачудила: „Тая игра няма ли да му омръзне?“. Тогава Бонбончо скокнал на земята, отишъл до кофите за боклук, взел две празни бутилки от минерална вода, напъхал си ги в тениската отзад, подскочил на шкафа и викнал:

– Аз съм водолаз!

Започнал да плува по същия начин: прескачал от мебел на мебел, без да пада на земята, само дето крещял: „Аз съм водолаз!“ и крепял бутилките отзад. И така още два часа.

Ето така започнала нашата история. Бонбончо радостен разбрал, че ще заминава в топлите страни на юг с майка си и своите приятели.

През това време Жожо разговарял също с майка си. Майка му се чудела:

– Жожо, поканиха те на пътуване на юг с твоя съученик Бонбончо. Не съм сигурна, че мога да си позволя да те пусна, като се има предвид, че ти най-вероятно ще се опитваш да тичаш в буса през цялото време, а в други държави, ако забележат това нещо, може да те приберат в полицията и ще е

твърде сложно да обяснявам колко енергично дете си ти!

А Жожо казал:

– Няма бе, мамо, след буса ще тичам! Никой няма да ме види така!

През това време протичал и трети разговор – Душко-Послушко и майка му. Те били седнали един до друг на дивана и с изправени гърбове, с ръце, поставени на коленете, гледали се внимателно и си говорели бавно и тихо:

– Скъпи Душко, ще ходиш на лагер, ъ, не точно, ще пътуваш с твоя съученик Бонбончо.

Душко кимнал.

– Добре, мамо, щом така си решила! А пеша ли ще ходя, или с микробус, или със самолет?

Майката рекла:

– Ами с кола.

А Душко:

– А ще се радвам ли, щастлив ли ще съм от това пътуване?

И майката тогава се засрамила.

– Извинявай, Душко, трябваше да те попитам дали искаш да ходиш.

И Душко я целунал.

– Ами да, все пак аз трябва да си решавам, а не ти да ми назначаваш пътувания.

Майката казала:

– Да, прости ми! А ти искаш ли да отидеш на екскурзия с твоите съученици Бонбончо, Жожи и Отворко?

И изведнъж Душко скочил като пружина прав и казал:

– Даа!

Майката така се стреснала, защото Душко обичайно не вдигал никакъв шум и бил един бавничък, добричък, послушен, а сега внезапно направил рязко движение, дори издал силен звук. Майката погледнала въпросително.

– Явно много искаш да пътуваш.

Душко бил грейнал.

– Това са най-добрите ми приятели.

– Ами добре тогава, значи – решено!

Душко казал:

– Ами добре, аз започвам да приготвям куфара, защото ще ми отнеме три дни, четири часа и шестнайсет минути да мога да си събера всички дрехи, сгънати по най-правилния начин, така че да не се губи нито място в куфара, нито време да ги

изваждам.

Майката каза:

– А защо и шестнайсет минути?

Душко отвърнал:

– Така съм изчислил. Най-накрая, докато му вържа панделката, за да изглежда красив отвън, ми трябват някакви минути все пак, за да съм завършил целия куфар.

Майката каза:

– Щом ти е приятно, Душко, действай!

И Душко се заел.

В този момент се водел и четвърти разговор. Седели в кухнята един срещу друг на масата Отворко и майка му.

– И к'во с'а, к'во ще правим, а? К'во реши? Да ме набуташ някъде да се мотам и аз да седя без майка, щото ти не знаеш какво да правиш и само искаш на работа да ходиш, а? И к'во с'а, я кажи?

Майката каза:

– Скъпи Отворко, имаш покана да идеш на юг в топлите страни с един твой приятел – Бонбончо-Фотончо.

А Отворко:

– Е, хубаво пък сега стана! Ти к'во, пари ли си й

дала на тая майка да ме вземе? И там к'во ще прави тя: ще седи и ще ме командва като Бонбончо, ще ме кара да пружинирам, по цял ден да се мятам по мебелите! Няма да стане! Никъде няма да тръгвам!

Майката спокойно пояснила:

– Никакви пари не съм й давала! Жената ви покани и ще пътувате на юг.

Отворко разправял:

– А границата как ще я минем? Тука паспортчета, едно-друго, пълномощни? Ти наясно ли си как стават тия работи?

Майката кимнала.

– Да, аз съм ти подготвила документите.

Отворко възроптал:

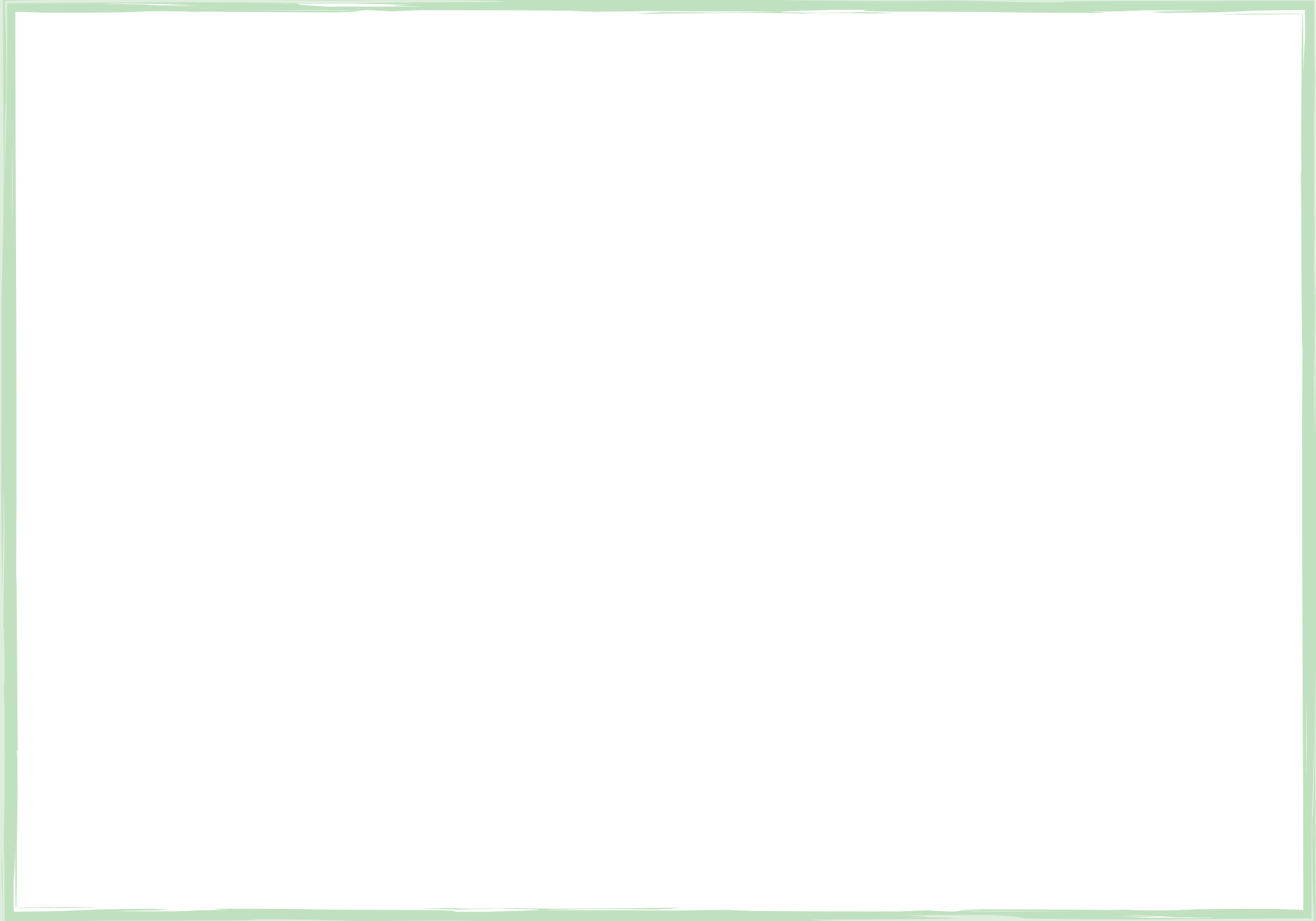
– Нещо се опитваш да ме пробуташ, а? Да ме чупиш нанякъде, да ме разкараш?

И майката попитала:

– Извинявай, ти искаш ли да ходиш на това пътуване? Ако не желаеш, веднага ще се обадя на майката на Бонбончо и ще й кажа, че няма да отидеш.

Отворко рекъл:

– Е, как пък да не искам?! Естествено, че искам, нали там са ми приятелите?! К'во да правя тук, да

седя и да те гледам? Аз стягам куфарите и тръгвам!
Ей с'я тука – два найлонови плика и съм готов! Аре,
давай документацията!

Майката вметнала:

– А дали не е възможно да се отнасяш по-
уважително с мен?

Отворко я погледнал учудено.

– Мамо, не ти ли стига, че толкова много те
обичам, а сега и уважително! Т'ва с уважителното на
някой друг го разправяй, дето не си обича майката!
Аз тебе много те обичам! Не мога всичко наведнъж!

Отишъл, лепнал ѝ една целувка по бузата,
гушнал я силно и заминал да си оправя куфара.

И така, на следващата сутрин четиримата
приятели се оказали качени в едно малко ванче, с
една майка отпред и с много, много багаж. Навсякъде
– на покрива, на предната седалка до шофьора, в
краката и на всички места, където имало възможност
да се пъхне, децата били успели да набутат нещо.

Майката на Бонбончо казала:

– Деца, имаме вид все едно се евакуираме,
все едно напускаме страната завинаги, все едно
емигрираме!

Бонбончо рекъл:

– Това въобще не е от мен! Аз какво съм
си взел: взел съм си пружиниращите топки,
пружиниращите пружини, взел съм си и още няколко
топки и едно куфарче с дрехи и всички неща за
плуване, и телевизорче, и съм си взел съвсем малко
игрички, и...

И в този момент се обадил Отворко:

– Аре млъкни! К'во си почнал да се обясняваш
к'во си взел? Аз съм си взел дъска, сърф, платно,
водолазен костюм, надуваеми дюшеци за морето,
и чадъри, и съм си взел, ако искаш да знаеш, много
яки неща с по-големи обеми от твоите!

В този момент Душко се намесил:

– Не се карайте, не се карайте! Аз съм взел
само едно куфарче. Ето онова, с розовата панделка,
дето съм му вързал. Не се карайте! От отреденото за
мен място е стигнало и за вас.

Жожо нещо се зацурал из буса.

– К'во куфарче? На мене ми няма чантата с
паспорта, няма ми телефона, няма ми парите, няма
ми главата сигурно! Леле!

Фучал и се мотаел. Другите деца седели и
го гледали. Той взел да се пъха под седалките,
над седалките, отпред, прелетял през лоста за

скоростите, паднал надолу с главата, взел да рови в краката на мястото до шофьора. Най-накрая успял да се намести върху купчината багаж до шофьора. Седнал там, оттам се преметнал през седалката, паднал надолу.

– Добре, Жоже, кажи к'во търсиш?

– Няма я тая раничка! Една малка синя раничка. Всичко обиколих, целия бус! Загубили сме я! Нямам паспорт, няма граница, няма пътуване! Айде сега, какво ще правим?

И ха! да ревне, и Душко попитал:

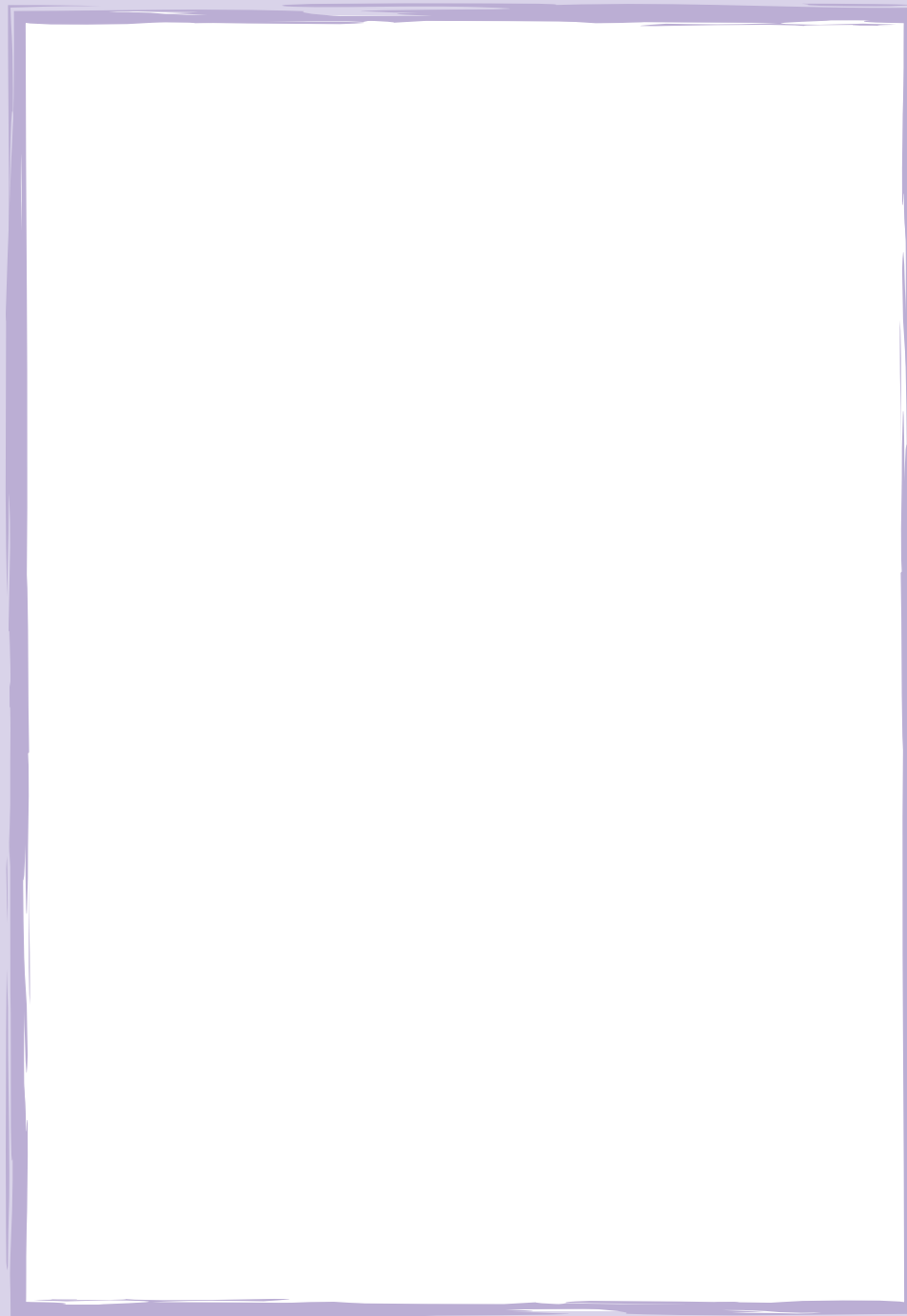
– Извинявай, дали нямаш предвид тая раница, дет' си си сложил на гърба и двете сини презрамки се виждат на раменете ти?

Жожката погледнал.

– Оле, тя на гърба ми седяла, аз къде ли не се катерих да я търся!

И така пътуването започнало. Майката си била пуснала музичка и си тананикала, отзад децата си разговаряли по детски и от дума на дума се оказали на границата. Там децата седнали и със закопчани колани гледали любезно полицаите. Отворко едва се удържал.

Дошъл митничар, който взел да разглежда

какво пренасят. Отворко заразправял:

– Няма наркотици, няма наркотици, само детски играчки! Ей там, гледай, ама няма никакви наркотици!

Майката много се притеснила, митничарят – още повече.

– Госпожо, я отбийте вдясно! – казал той.

Отворко не спирал:

– Не стига, че ви давам информация, че няма наркотици, ами и „отбийте вдясно“! Сега какво, ще седите и ще ровите ли?

Митничарите взели да се чудят какво да правят – толкова много багаж само за една жена и четири деца изглеждал малко съмнителен. И я попитали:

– Госпожо, защо пренасяте толкова много багаж?

А Отворко:

– Как пък много, ти пък луд ли си, бе?! Багажа ще препродава! Нас ще ни препродава! Я виж, четири ни е помъкнала!

Митничарят много се притеснил.

– Госпожо, слезте от микробуса!

В този момент дошли едни техници и взели да разглобяват гумите, вратите, с едни чукчета

започнали да чукат, дошли и три-четири кучета и започнали да душат. Едни хора взели майката и я отвели встрани, започнали да ѝ задават въпроси, други хора останали при децата да ги пазят. Душко казал:

– Ти луд ли си да кажеш, че тя ни отвлича?! Нали ще я вкарат сега в затвора! Ти добре ли си?! Тази твоя уста...

Бонбончо, като се притеснил, и казал:

– Как моята майка, бе! Ей, устатият, к'во говориш?! Я ходи обяснявай, че няма такова нещо! Ще вземат да приберат мама, че се опитва да ни отвлече, после върви се оправяй!

Отворко изведнъж се плеснал през устата.

– Леле, ми к'во да правим?

Хванал, набрал телефона на майка си и рекъл:

– Мамо, наредих големи л**на, мамо! Трябва да ги избършеш!

А майката спокойно рекла:

– Отворко, има тоалетна хартия! Дърпаш рулото, късаш хартия и бършеш, мамо, няма как да дойда да ти помагам! Ти си голямо момче.

Отворко разправял:

– Не такива бе, мамо! Казах на митничарите, че

майка на Бонбончо се опитва да ни отвлече и да ни продаде. И я прибраха.

Майка му въздъхнала:

– Е, това, миличък, са наистина големи... !

Тичай бързо да дадеш телефона на митничаря!

Отворко изтичал бързо и казал:

– Господине, господине, обажда се майка ми, иска да разговаря с вас!

И се започнали разговори с едни майки от София, с едни баби от София, с едни чичовци от София... Ама митничарите на никого не вярвали, защото по телефона всеки можел да се обади и да каже, че ти е майка.

И станала такава една работа, в която изведнъж на граничния пункт се оказали всички майки, татковци, баби, дядовци и други роднини, които носели специални документи, за да докажат, че тези деца са техни, че тази госпожа всъщност е добра жена, пълномощните са ѝ валидни и нямала намерение малко да ги продава и да ги отвлича, а Отворко просто имал голяма уста.

Но докато дойдат тези ми ти родители и тези ми ти баби и дядовци, от микробуса не останали и две части една за друга закачени. Стоял той

като разглобен скелет без гуми, кормило, лостове, табло, стъкла – всичко били демонтирали, за да търсят наркотиците, дето Отворко им казал, че нямало вътре. Жалка гледка! Децата били смаяни от изненада какво можели да причинят на един миниван две думи, произнесени от едно устато дете, и не можели да повярват, само цъкали.

Когато се събрали всички майки и татковци, и баби, и дядовци, и се оказало, че всъщност в микробуса няма наркотици и няма и да има възможност да бъдат открити, и че всъщност това е недоразумение, един от митничарите казал:

– Хайде, сглобявайте и тръгвайте! Тука няма кой да ви сглобява колата, защото те са започнали да разглобяват следващата. А и тука са ги научили само да разглобяват – да сглобяват никой не ги е научил.

И се започнало: майките, татковците, бабите, дядовците и децата се втурнали да сглобяват. Кой разбирал, кой не разбирал, най-накрая този микробус приличал леко на валяк, но местата били малко повече и имало шибидах на пода, откъм земята, така че, ако минават през локви, да им плиска леко на краката и да им ги охлажда. Сглобили го и станал

неугледен, странен, но здрав и стабилен.

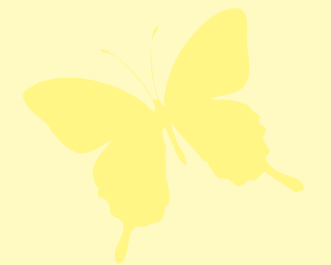
Успели да вържат целия багаж отгоре, всички майки и татковци изпращали целувки, всички баби и дядовци махали с ръка и с кърпичките. И децата поели на юг.

Пътували си децата на юг, а вътре им било едно хубаво в колата: играчки много, майката си пеела...

И така си пътували, пътували, пътували покрай една хубава синя река с камъчета.

Решили да спрат до един плаж. Спрели и изведнъж, както вече били слезли, колата сама тръгнала да влиза във водата. Майката газ!, в движение отворила вратата, в движение вдигнала ръчната и какво да види: била оставила колата не на скорост, а на нулева! А една кола само това и чака! Добре че майката имала бързи рефлексии.

След всички тези прекеждия майката и децата се оказали на плажа, унесени в мисли какво ли им предстои.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

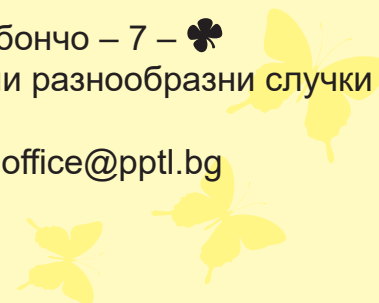
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Който каквото си направи, никой друг не може да му го направи

С много перипетии, с миниван пътешествие на юг

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн